

Jazierko

Časopis detí, pedagógov a
rodičov na ZŠ Ostredková 14

2010/2011/2

OBSAH

Môj Krakov.....	1
Osvienčim alebo „To desivé“	3
Deň v Osvienčime.....	4
Noc v škole, škola v noci	6
Ako škola fandí(la) hokeju.....	8
Zbierka básničiek a poviedočiek zo všetkých kútov školy poznášaných.....	9
Ako motýľ Ondrej zachraňoval Jar.....	11
Šport, Božena a preliezačky.....	13

Na príprave časopisu Jazierko sa podieľali pedagógovia: Mgr. K. Kausitz, Mgr. S. Slaná, Mgr. D. Divinec, Mgr. R. Truchlá, Mgr. Jana Maslaňáková, Mgr. M. Hlatký a žiaci: M. Rózsa, A. Kalász, P. Hakalová, K. Antoniová, S. Sýký Sýkorová, L. Janvarsová, K. Zváčová, F. Tkáč, Ď. Vida, D. Labancová, P. Láska

MÔJ KRAKOV

Prvýkrát som bol v Krakove v deväťdesiatom druhom roku a pri pomyslení na opätovný návrat som nebol nadšený. Detské spomienky, najmä tie neprijemné, sú totiž ako dusivá burina.

Aký bol teda môj Krakov? Ošarpané fasády zmáčané dažďom. Neútulne široké ulice, asfalt popraskaný ako pokožka pravekých živočíchov. Ohromná prázdnota krakovských chrámov a staré ženy, ktoré falošne kvília žalmy. Tieseň. Nevľúdne, starodávne mesto, v ktorom je ťažko prebývať, akoby sa chcelo z akejsi stareckej mrzutosti pomstiť každému cudzincovi, ktorý vkročí na jeho územie.

Po devätnástich rokoch som navštívil zdanlivo iné miesto. Prebúdajúci sa organizmus, znovuoživený, pestrý Krakov.

Možno sú však spomienky na niečo dobré; táto burina sa nám obtáča okolo myšlienok a našepkáva: „Neprepadaj nadšeniu, pozoruj - zdanie môže klamať.“ Tak som pozoroval a porovnával nové so starým, videné so spomienkami: mnohé skutočnosti sa mi ukázali v ostrejšom svetle, najmä keď som ich reflektoval kultúrne a historicky.

Mesto.

Ak by som dostal zákernú úlohu priradiť ku každému mestu charakteristickú farbu, bez zaváhania by som označil Krakov ako jasnočervený. (Čo je fakt, ktorý som si ako dvanásťročný nevšimol; podľa vzorca, čo nepoznám, to nevidím - dnes, keď som riadne poučený o severskej tehlovej gotike, ihneď mi udrel do očí.)

Tehlové fasády historických budov by bolo možné vysvetliť aj ekonomickými faktormi. Poľsko nebolo bohaté na kameňolomy, preto architekti využili dostupnejší a lacnejší

materiál. Čo sa však ekonomicky vysvetľuje ťažšie, je záľuba akú stredovekí (ale nielen stredovekí) stavebníci prejavovali v ostentatívnom vystavovaní tejto zvláštnosti. Obnažená tehla farby mäsa a krvi je obscéna a neomietnuté chrámy pri troške predstavivosti pôsobia ako symetrické organizmy stiahnuté z kože; dojem posilňuje aj zvláštna filigránska štruktúra slepých stĺpov a lunet pripomínajúcich povrazce šliach. Napriek tomu stavby pôsobia hravo a ústretovo, chýba im velebnosť a nadutá honosnosť napr. francúzskych katedrál. (Ako zlý žart v tejto súvislosti pôsobia tehlové baraky Osvienčimu)

Obyvatelia

Krakovský Wawel je krásnou ukážkou húževnatosti jeho obyvateľov. Ak vezmeme do úvahy staršie obdobia, Poliaci si so slohovou čistotou hlavy nelámali, stavby dopĺňali podľa momentálnej módy: na wawelskej katedrále som pozoroval románske prvky, gotické jadro, nuž a kaplnky pred portálom sú renesančné. Podobné tendencie k *pozliepanosti* môžeme pozorovať aj u nás, na Slovensku, a azda vo všetkých krajinách strednej Európy, kde sa nové štýly nerozvíjali, ale nadšene prijímali a zavádzali - bez dostatočného finančného zázemia. Zaujímavejšie a psychologicky príznačnejšie sú zmeny, ktoré sa na wawelskej architektúre udiali po rozpade východného bloku. Renesančný palác, sídlo poľských kráľov, s arkádovými pavlačami po obvode všetkých poschodí, je pôvodný iba z dvoch

tretín. Najvýstavnejšia časť komplexu, navyše ozdobená freskami v renesančnom štýle, je ohromnou atrapou. Cez jej okná svieti nebo nad Vislou.

Otázkou je, či ide iba o dôsledok vôle za cenu nepôvodnosti obnoviť minulé, vieru v rozkvet, alebo hroznú nenávisť k súdruhom soviетom, ktorí si na nádvorí paláca zriadili kasárne; v tejto potemkinovčine sa asi miešajú všetky spomenuté možnosti.

Je ťažké, ak nie bezpredmetné hodnotiť povahu obyvateľov mesta, najmä ak ho v dospelosti navštívite iba raz a nakrátko. (Do empírie sa vkráda racionalita, kultúrna a historická reflexia podnietená skladom vedomostí - tá je často zdrojom predsudkov a neobjektívnosti. Navyše mi v mysli stále hľadá burina spomienky. Napriek tomu a vďaka tomu sa o to pokúsim.) Slovami nášho sprievodcu: „Varšavu v 17. storočí dobyli a vyplienili Švédci. Krakovu by sa to stať nemohlo, Krakovčania sa totiž za každých okolností vedia dohodnúť.“ Dohoda neznamená víťazstvo. Krakov, veľakrát ponížené mesto a samotní Krakovčania? - ako sa odrážajú v jeho vzhľade a výzore? Krakov čaká. Má veľa duchovnej sily, veď spiritualita, najmä katolícka, je mu vlastná. Ale jeho sila nepochádza zo vzdoru, ale zo schopnosti prečkávať v duchovnosti a viere. Ak zhrniem vlastné spomienky, ktoré pochádzajú z obdobia po páde opony a zhodnotím ich, zistím, že neprívetivosť prostredia pochádzala z očakávania - Krakov a jeho obyvatelia sa práve preberali

z hibernácie: ocitli sa (opäť) v roku nula, na začiatku svojej existencie.

Okrajové štvrte starého mesta s klasicistickými budovami (podobné tým bratislavským) stále javia známky určitej schátralosti, od deväťdesiatych rokov sa príliš nezmenili. Tento stav, ako sa domnievam, úzko súvisí s povahou obyvateľov. Krakovčania zrejme žijú (a to je povahový rys Stredoeurópana, ale v krajnej polohe) v neustálej podvedomej samozrejmosti behu dejín - načo opravovať, keď sa všetko rýchlo mení a dejiny cez nás cválajú a dupú, po čom sa dá. „Keď už dačo opravíme, bude to navzdory predošlému obdobiu (natruc dobyvateľom; oneskorený a bezpečný vzdor). Bude to však stáť zato - pozrite sa na slepú stenu wawelského paláca. Opravíme, ba čo, vybudujeme nové, ale len preto, aby ste videli vy, cudzí. My vieme, že všetko je pominuteľné. Iba naša viera je večná.“

Mám silný pocit, že Krakov sa od mojich dvanástich rokov veľmi nezmenil. Je krajší, výstavnejší, no stále v ňom drieme tieseň. Má na to právo. Všetko, čo znamená, je vystavené v červených korpusoch chrámov - sú obnažením človeka. Ten je pred dejinami bezmocný.

(Pozn.: Tento článok je určený predovšetkým kolegom. Ak obohatí aj žiakov, budem mať radosť.)

Michal Hlatký

MÔJ KRAKOV

Prvýkrát som bol v Krakove v deväťdesiatom druhom roku a pri pomyslení na opätovný návrat som nebol nadšený. Detské spomienky, najmä tie neprijemné, sú totiž ako dusivá burina.

Aký bol teda môj Krakov? Ošarpané fasády zmáčané dažďom. Neútulne široké ulice, asfalt popraskaný ako pokožka pravekých živočíchov. Ohromná prázdnota krakovských chrámov a staré ženy, ktoré falošne kvília žalmy. Tieseň. Nevľúdne, starodávne mesto, v ktorom je ťažko prebývať, akoby sa chcelo z akejsi stareckej mrzutosti pomstiť každému cudzincovi, ktorý vkročí na jeho územie.

Po devätnástich rokoch som navštívil zdanlivo iné miesto. Prebúdajúci sa organizmus, znovuoživený, pestrý Krakov.

Možno sú však spomienky na niečo dobré; táto burina sa nám obtáča okolo myšlienok a našepkáva: „Neprepadaj nadšeniu, pozoruj - zdanie môže klamať.“ Tak som pozoroval a porovnával nové so starým, videné so spomienkami: mnohé skutočnosti sa mi ukázali v ostrejšom svetle, najmä keď som ich reflektoval kultúrne a historicky.

Mesto.

Ak by som dostal zákernú úlohu priradiť ku každému mestu charakteristickú farbu, bez zaváhania by som označil Krakov ako jasnočervený. (Čo je fakt, ktorý som si ako dvanásťročný nevšimol; podľa vzorca, čo nepoznám, to nevidím - dnes, keď som riadne poučený o severskej tehlovej gotike, ihneď mi udrel do očí.)

Tehlové fasády historických budov by bolo možné vysvetliť aj ekonomickými faktormi. Poľsko nebolo bohaté na kameňolomy, preto architekti využili dostupnejší a lacnejší

materiál. Čo sa však ekonomicky vysvetľuje ťažšie, je záľuba akú stredovekí (ale nielen stredovekí) stavebníci prejavovali v ostentatívnom vystavovaní tejto zvláštnosti. Obnažená tehla farby mäsa a krvi je obscénna a neomietnuté chrámy pri troške predstavivosti pôsobia ako symetrické organizmy stiahnuté z kože; dojem posilňuje aj zvláštna filigránska štruktúra slepých stĺpov a lunet pripomínajúcich povrazce šliach. Napriek tomu stavby pôsobia hravo a ústretovo, chýba im velebnosť a nadutá honosnosť napr. francúzskych katedrál. (Ako zlý žart v tejto súvislosti pôsobia tehlové baraky Osvienčimu)

Obyvatelia

Krakovský Wawel je krásnou ukážkou húževnatosti jeho obyvateľov. Ak vezmeme do úvahy staršie obdobia, Poliaci si so slohovou čistotou hlavy nelámali, stavby dopĺňali podľa momentálnej módy: na wawelskej katedrále som pozoroval románske prvky, gotické jadro, nuž a kaplnky pred portálom sú renesančné. Podobné tendencie k *pozliepanosti* môžeme pozorovať aj u nás, na Slovensku, a azda vo všetkých krajinách strednej Európy, kde sa nové štýly nerozvíjali, ale nadšene prijímali a zavádzali - bez dostatočného finančného zázemia. Zaujímavejšie a psychologicky príznačnejšie sú zmeny, ktoré sa na wawelskej architektúre udiali po rozpade východného bloku. Renesančný palác, sídlo poľských kráľov, s arkádovými pavlačami po obvode všetkých poschodí, je pôvodný iba z dvoch

OSVIENČIM alebo: „TO“ DESIVÉ

Stalo sa každoročným zvykom, že naša škola organizuje exkurziu do Osvienčimu, ktorá je určená najmä žiakom ôsmeho ročníka. Dnešný rok sa však predošlým vymyká nízkym záujmom o toto podujatie, predovšetkým zo strany rodičov. Bol by pochopiteľný v prípade vysokých nákladov, veď trojdňový pobyt v Poľsku stojí rovných

stodvadsať eur. Zvláštna je však skutočnosť, že rodičia, ktorí začiatkom roka účasť dieťaťa potvrdili, svoj postoj tesne pred zájazdom zmenili (hrozilo dokonca, že sa neuskutoční). Okrem náhlej zmeny solventnosti, ktorá samozrejme v rodine môže nastať (tá však nevysvetľuje PRIVYSOKÝ počet „náhle odhlásených“), prichádza do úvahy strach.

O koho, alebo o čo? O detskú dušu, samozrejme. Ide o dieťa.

Máte pocit, že „detská duša“ je zraniteľná. Že ju môže pokriviť pohľad na zlo. Že sa z tohto pohľadu nevylieči, ostane naveky otrávená.

Verím, že rodičia si uvedomujú istú ľudskú vlastnosť - sklon ku krutosti. Je nám vrodená tak isto ako láska, porozumenie, účasť alebo súcití; oba póly sa v nás prepletajú a formujú charakter osobnosti.

Krutosť je neoddeliteľnou súčasťou sveta detí - máme vôbec potuchy koľko nespravodlivostí a poníženia zažije dieťa počas jediného dňa v škole? Tieto situácie sú preň stále nové - bez vedenia a usmernenia nevie, čo si s nimi počať.

Prečo všetko, čo pre Vás predstavuje „TO DESIVÉ“, snažíte potlačiť a odmietnuť, skryť - ľahko sa Vám skrýva, keď viete ako na to.

Snažíte sa potomkom neukázať desivosť života v otvorenej podobe. Ona je ale prítomná v nich a nasávajú ju aj z okolia. Všetko, čo im z nej odhalíte a ukážete s usmernením, bude mať pozitívny účinok.

Osvienčim je múzeom krutosti a miestom zlej energie. Je však aj územím posolstva - jasného a priezračného. Čo Vám stojí za to? Chovať dieťa do sladkosti žitia, ktoré sa môže zvrhnúť priamo do zla, alebo ho poslať na miesto zla, na ktoré nikdy nezabudne?

A že sa minulosť neopakuje? Nieкто povedal, že sa rýmuje: o to horšie! Opakovanie nás unavuje, je nám neprijemné, chceme ho zrušiť, ale rým

nám lahodne hladí uši. Nezáleží ani, čo sa rýmuje. To nám je zväčša ukradnuté.

Možno Vás náš príspevok presvedčí, že návšteva Osvienčimu bola potrebná.

DEŇ V OSVIENČIME

Vybrali sme sa na dlho plánovaný výlet, ktorý nás mal poučiť o minulosti. Minulosti takej hrozivej, až tuhnú v žilách krv. Takej strašnej, že nepoučiť sa z nej by bol hriech: „**Kým sa ma to netýka, neriešim to, keď sa ma to už týka, je neskoro.**“

Dozvedeli sme sa, že sa to začalo väznením Poliakov pre lacnú pracovnú silu; najprv v jednoposchodových budovách bývalých kasární, kvôli kapacite neskôr prebudovaných na dvojposchodové. Väzni žili v úbohých podmienkach: nedostávali dostatočne najesť a zdravotná starostlivosť bola falošná. To bol Auschwitz I. Podmienky v Auschwitzi II. boli omnoho horšie. Nemci tam začali priväzovať Židov. Tábory, ktoré boli vydávané za pracovné, sa zmenili na tábory smrti. Auschwitz II. bol väčší. Tvorila ho ubytovňa za ubytovňou, ak by sa tak dali nazvať budovy s úzkymi

trojposchodovými posteľami; na každom poschodí sa tiesnili dvaja, traja ľudia. Sociálne zariadenia boli tak chabé a stále plné výkalov, až sa človeku zdvíhal žalúdok. Nečudo, že sa vo veľkom šírili choroby.

Nemci mali všetko do detailu premyslené. Keď prišiel vlak so Židmi, Cigánmi a Slovanmi, museli títo odovzdať batožinu, šperky a iné osobné veci.

Potom členovia jednotky SS väzňov triedili. Jedna skupina išla priamo na smrť - poslali ich „osprchovať sa“, ale miesto vody im pustili jedovatý plyn. Do pätnástich minút boli všetci mŕtvi. Iní väzni telá hádzali do pecí a pálili ich.

Veľa ľudí umrelo hroznou smrťou - málokomu sa podarilo prežiť, alebo dokonca prekonať táborovú ochranu a utiecť. Dúfam teda, že sa z minulosti poučíme.

Michal Rózsa, VIII. B

Foto: Kristína Antoniová, Paulína Hakalová, VIII. A

Obrázok hore: **Auschwitz I.: Väzenské baraky.** Pôvodne slúžili ako kasárne poľskej armády. V tejto časti koncentračného tábora bol pracovný tábor, v ktorom väznili predovšetkým Poliakov a Slovanov. Židov začali nacisti priväzovať až neskôr, po schválení plánu „konečného riešenia“, totálneho vyhladenia židovského etnika. Tento tábor vítal väzňov cynickým „Arbeit macht frei“, čiže „Práca oslobodzuje.“

Obrázok dolu: **Auschwitz II. Birkenau (Březinka):** Vstupná brána do vyhladzovacieho tábora. Bránou pod centrálnou vežou vedú koľajnice, po ktorých vchádzal do priestorov tábora židovský transportný vlak.

NOC V ŠKOLE, ŠKOLA V NOCI

Pod neformálnou školskou akciou rozumiem pozitívnu udalosť, ktorá nemá súvis s nariadením vedenia školy, alebo jej pedagogických pracovníkov, ale spontánne vyplynie so žiackeho kolektívu, ktorý ju aj do veľkej miery organizuje a riadi jej priebeh. Myslím, že škola, ktorá takéto akcie nepozná, je spolovice mŕtva, preto sa teším, že tá naša žije.

V marci sme zažili žiacku akciu, ktorú možno pokojne nazvať poloformálnou, alebo neformálnou. Nazývala sa Noc v škole. Za jej realizáciou stojí trieda ôsma B (ale, aby sme boli úprimní, iniciatíva vychádzala predovšetkým od štyroch nadšených žiačok z tejto triedy). Inšpirovali sa siedmou B, ktorá tri mesiace pred tým zorganizovala rovnomennú reality šou. Pravda, iné je dozerať na deti od štvrtého po siedmy ročník ako na osoby, ktorým sa v hlavičkách prelievajú litre hormónov. Učitelia sa báli, riaditeľka sa bála, báli sa všetci nad dvadsať rokov, ako len dopadne nočné zhromaždenie teenagerov. Báli sme sa zbytočne - po organizačnej aj obsahovej stránke sa celá udalosť niesla vo veľmi príjemnom, veselom duchu. A za to môžeme poďakovať deťom a pedagógom, ktorí na ne dozerali. Ponúkame vám fotoreportáž z tejto udalosti.

Pod vedením študentov Gymnázia C. S. Lewisa prebiehali v triedach rôzne hry a zaklínania.

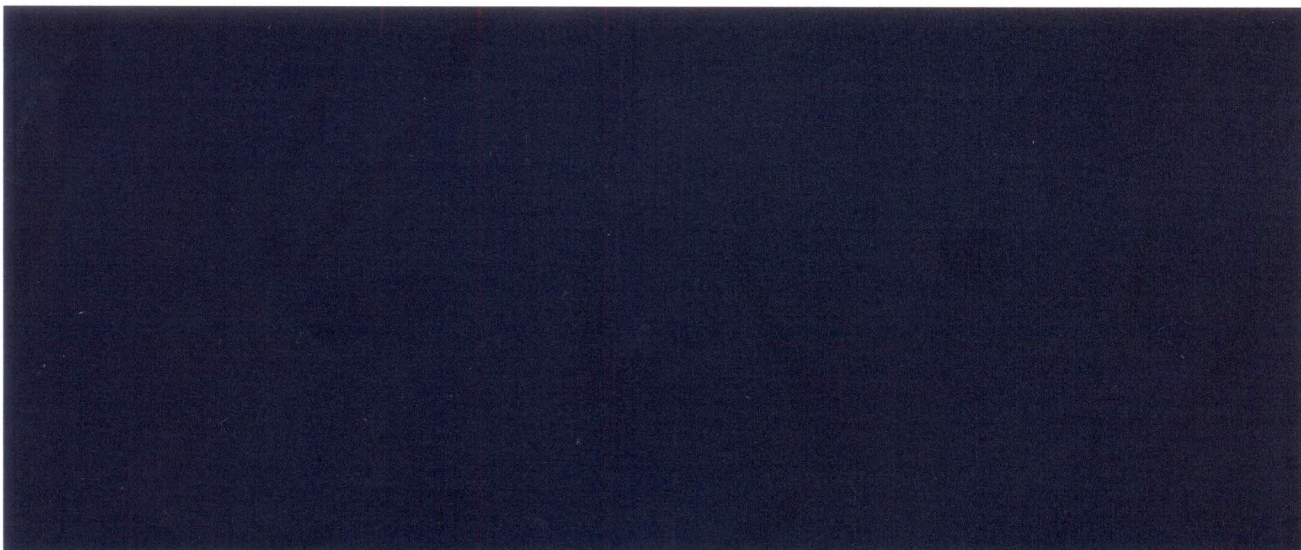
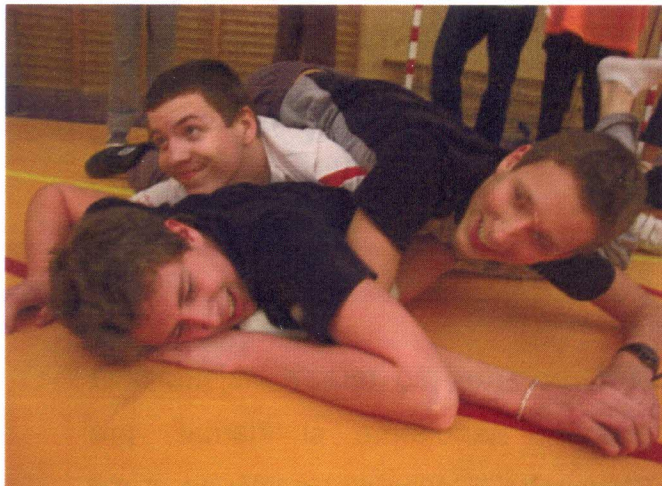
Neskorý večer bol venovaný športovým hrám v telocvični.

Dobrú náladu a poriadok vnášali do žiackych radov aj títo čudáci

Ďalší traja čudáci...

Program uzatvárala polnočná diskotéka. Tancovalo sa potme ako je z unikátneho panoramatického záberu zjavné

Foto: Sýký, VIII. A

AKO ŠKOLA FANDÍ(LA) HOKEJU

Nuž, poradte, čo teraz? Majstrovstvá skončili, nebudeme si klamať, pre Slovensko (Slávensko) neslávne. A my sme ešte pred majstrovstvami ozdobili priečelie školy hokejistami. Čiernym a bielym sprejom. Krátkozraké? Kdeže. Sú asi mnohí, ktorí by boli schopní zobrať bledomodrý sprej a dotvoriť biele dresy znakmi Suomi. Priznám sa, myslel som na to aj ja, no potom sa mi

začalo rozjasňovať: V tých týždňoch „pred“ sa nám podarilo ozdobiť takmer každý kút školy hokejovými symbolmi - väčšina z nich je už preč a chodby sú prázdne, no hokejisti nasprejovaní na priečelí stále bránia, korčuľujú a útočia. Tie obrazy nám ešte dlho budú sprítomňovať eufóriu vtedajšieho očakávania a radosti. Moment, keď sme sa my, učitelia a žiaci, spojili v spoločnom záujme pre vyjadrenie určitého druhu hrdosti.

No čo? Čo teraz - nechať ich, či zoškriabať? Ja som za prvú možnosť.

A vy?

Michal Hlatký

Foto: Jana Maslaňáková, Michal Hlatký

**ZBIERKA BÁSNIČIEK A POVIEDOČIEK ZO VŠETKÝCH KÚTOV
ŠKOLY POZNÁŠANÝCH, ČO ROZMANITÉ ŽIVOTNÉ TAJE
POODHAL'UJÚ.**

V prvej časti rubriky vám ponúkame podivuhodné vyznania. Štvrtáci z áčky v nich bez nároku na plnohodnotnú odpoveď píšú svojim obľúbeným a neobľúbeným jedlám. Čo dodať? Chudera kapusta zostala na ocot, a keby písali octu, ktovie, na čo by ostal on...

Milá Kapusta,

bola by som rada, keby si neexistovala, lebo si najnechutnejšie jedlo na svete. Je na Tebe odporné to, že si kyslá a vyzeráš ako sopeľ. To je proste hnus!

Katka Zväčová, 4.B

MILÉ GRILOVANÉ KURACIE KRÍDELKO, VYPOČUJ SI BÁSEŇ PRE TEBA:

**TY NEPOCHOPÍŠ,
AKO CHUTÍŠ...
MÁŠ VEĽMI LAHODNÚ CHUŤ,
OVEĽA LEPŠIU AKO LABUŤ.
PROSÍM ŤA KURACIE KRÍDELKO
K NÁM DOMOV PRÍD!
S OMÁČKOU NA PRÍRODNO
BUDEŠ MI CHUTIŤ!**

ČAKÁ ŤA FIŤO TKÁČ ZO 4.A

MILÝ VYPRÁŽANÝ SYR,

**SI MÔJ NAJLEPŠÍ KAMOŠ Z JEDÁL. BEZ TEBA BY SOM TU NEBOL. SI AJ
MOJE NAJOBLÚBENEJŠIE JEDLO. SPOLU S TEBOU MÁM RÁD REZEŇ A
VYPRÁŽANÝ KARFIOL A NESMIEM ZABUDNÚŤ NA ŠALÁT, RYŽU, PEČENÉ
ZEMIAKY, KTORÉ MI ROBIEVA MAMA.**

**VIEŠ, VŽDY SI ŤA RÁD DÁM V REŠTIKE. MILUJEM TO, KEĎ LEŽÍŠ NA
TANIERI!**

TVOJ ĎUĎO VIDA ZO 4.A

Druhý príspevok je rozprávaním. Vznikol ako následok domácej úlohy: žiaci ôsmeho ročníka mali napísať príbeh prostredníctvom nezvyčajného rozprávača. Rozprávačom je samopal. Starý, otrieskaný, s hrdzavým uzáverom (ach, to musí bolieť!) Nečudujte sa téme - stále sme škola SNP! **Po čom teda túži kalašnikov?** Prečítajte si.

ROZPRÁVANIE MIERNE POUŽITÉHO SAMOPALU

Polihujem na lavici niekde v Gulagu a moja hlaveň je úplne špinavá. Vojna sa skončila a svet už nie je taký veselý. Spúšť mám celkom hrdzavú od toľkého *nestláčania*.

Pamätám, ako ma Dimitrij, môj prvý pán, zvieral v rukách, keď sa plížil do nepriateľského tábora. Bohužiaľ, v čom som ho nedokázal pred zajatím zachrániť, boli tie hektolitry vodky. Dimitrij tvrdil, že ju pije kvôli lepšej muške. Ani raz nevystrelil. Ďalším majiteľom bol Heinrich - pedantný zbabelec. Počas pochodov ma čistil a olejoval, ale keď vypukol boj, dakde sa skryl.

A tak som počas služby nevyplul ani jeden zásobník. Viete, ja som asi veľmi mierumilovný tvor!

Andrej Kalász, VIII. B

Ilustrácia: Andrej Kalász, VIII. B

PRE NAJMEŠÍCH

AKO MOTÝL ONDREJ ZACHRAŇOVAĽ JAR

Nočný motýľ, lišaj oleandrový menom Ondrej, inak pravidelný posol na linke Agát – Dub a späť, letel búrlivou nocou a zápasil s vetriskom. Konce krídel mal skrehnuté a tieklo mu zo sosáka. Jeho úlohou bolo prinášať najdôležitejšie zvesti z blízkeho aj ďalekého okolia na veľký hmyzí snem. A táto zvesť bola navyše životne dôležitá: Zo zeme pod agátom vyrastala Jar.

Bola voňavá, celá obsypaná kvietkami, ale maličká a slabučká; nie a nie vytiahnuť nôžky zo stuhutej hliny. Volala slabým hlasom o pomoc – treba zmäkčiť pôdu, aby zosilnela a premohla Zimu – skôr ako ju tá celkom zahubí. Lišaj sa napil z jej kvetov sladkého nektáru a rozhodol sa, že pomôže, stoj, čo stoj. A tak letkom trielil na snem a jedovito si pišťal popod sosák. Bol výborný letec, vzdušný akrobat, ale so studeným vetrom si nevedel rady. Už – už sa zdalo, že ho víchor strhne a on zamrzne kdesi na polceste, ale nakoniec šťastne naletel na pristávaciu plochu dubovej búrľaviny. V nej to šumelo rozličným bzučaním, pišťaním, škrekotaním, sipotom, sykotom, tisícmi tichými rečami hmyzieho sveta. Keď Ondrej pristál, všetko stíchlo a upreli sa naňho zvedavé oči. Lišaj zapišťal S.

O. S. vo všetkých rečiach, čo pochytil na cestách, načo sa z búrľaviny vyrojili včielky, mravce, chrobáky, pavúky a drobné tvory, ktoré ani nemali meno. Všetci sa ponáhľali do sychravého počasia vyslobodiť Jar. To bolo hemženia, to bolo roboty! Každý sa snažil, ako vedel. Prvý deň sa na jej telo zleteli včely a metličkami zmetali peľ z kvetov do vedierok – ten potom rozsypali všade naokolo. A čo sa nestalo? Druhého rána bola Jar väčšia a mocnejšia, sálalo z nej teplo a lákavá vôňa; okolo rástli snežienky a roztápali sneh. Lenže, beda, Zima sa nedala a poslala Severák, aby Jari poodtrhľal z tela kvety. Severák dul, Jar nariekala a chladla. Bola by úplne zamrzla, keby sa do roboty nepustili pavúky: utkali okolo nej takú hustú sieť, že vetrisko len zlostne kvílilo okolo, ale cez ňu sa nedostal. A na ďalšie ráno bola sieť roztrhaná, lebo Jar o kusisko vyrástla. Ondrej by nadšene plieskal krídlami a všetkým gratuloval, keby nebol nočný motýľ. Všetko prespal.

Zime to však nedalo a poslala Nočný Mráz. Zaliezal pod korene, zem tuhla a Jar nie a nie pohnúť nohami. Celá by zamrzla, keby Ondrej nezavolať všetky nočné motýle a chrobáky, aby ju zahrievali. Na štvrté ráno, zázrak!!!

Obrovská Jar zdvihla kvetnatú hlavu,
z dunením vytiahla z mäkkej hliny nohy
a vykročila po kraji. Kdesi za horami
zlostne zahučala Zima a odtiahla za
polárny kruh. Jar sypala kvety
a rozdávala teplo. Lišaj Ondrej sedel

s ostatnými na jej ramene a veselo si
štrngal kalichmi nektáru. Ešte dobre,
že z južných krajín priletel tak
zavčasu...

Michal Hlatký

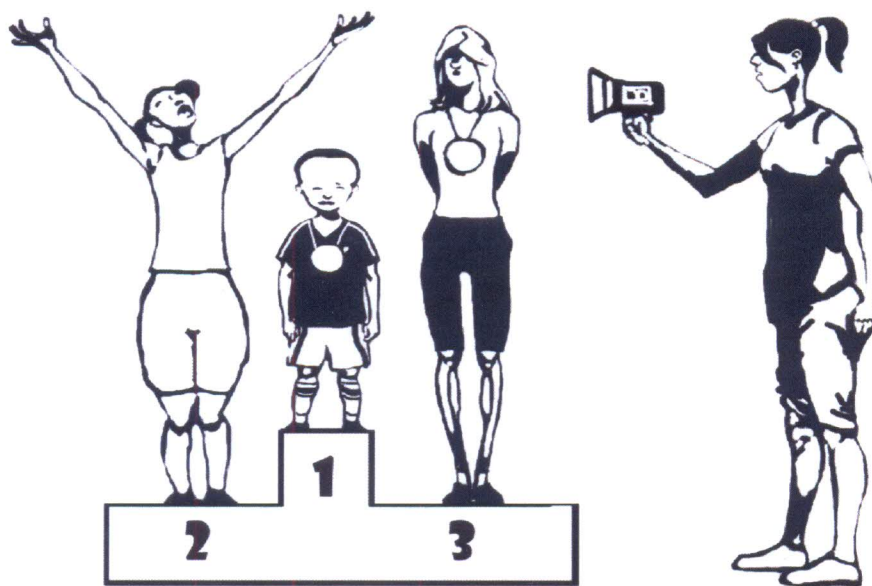
Ilustrácia: Dominika Labancová, IX. B

Šport, Božena a preliezačky

Sviatok detí sa dá zorganizovať rozličným spôsobom. Najjednoduchšou možnosťou je zrejme nahnať detváky do kina. Pani učiteľka Szabová s pánom učiteľom Jankovičom stavili na pekné počasie a pohyb - na ihrisku sa konali Malé olympijské hry. Deti súťažili v rozličných možných aj nemožných disciplínach: v rámci tých tradičnejších spomeňme futbal, prehadzovanú; medzi podivnejšími by ste mohli vidieť napríklad balónovú vojnu alebo lovenie jabĺk z vedra, len za pomoci hryzadielok. Záverom olympijských hier bolo, ako inak, vyhlásenie víťazov jednotlivých disciplín, ktorí boli odmenení medailami (Fidorkami) a vecnými cenami. Nanešťastie bola naša fotoreportérka, pani učiteľka Truchlá, neprítomná a udalosť nemal kto fotografovať. „Budeš to musieť nakresliť“, vraví mi pán učiteľ Jankovič. Celkom dobrý nápad, pomyslel som si, pustil som sa do toho a zachytil som aspoň dve význačné udalosti toho dňa.

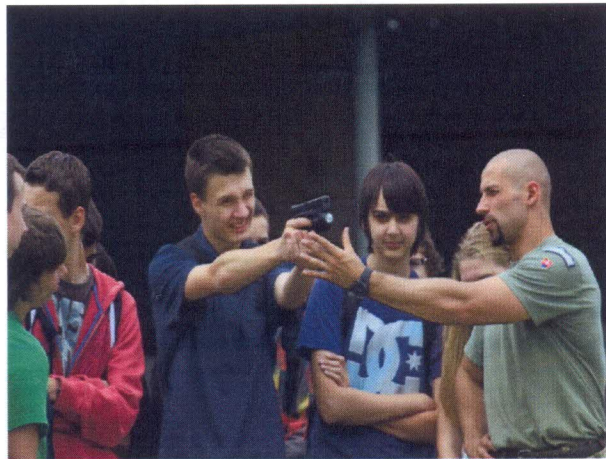

Mgr. Michal Hlatký skáče do diaľky po dvadsiatich rokoch slastného ničnerobenia.

Mgr: Eva Szabová vyhlasuje výsledky Malej olympiády.

V ten istý deň, len niekoľko desiatok kilometrov severovýchodnejšie, sa v lokalite Turecký vrch ôsmaci a deviataci zoznamovali s vojenským životom. Súčasťou programu, o ktorý sa postarali naše armádne zložky, bola aj ukážka bojového umenia, cvičenie spojené s kurzom záchrany raneného a parašutistickým výcvikom. Žiaci sa oboznámili aj s odmínovacím strojom menom Božena. Boženka vykonáva jednoznačne záslužnú činnosť, preto jej tento nežný eufemizmus vcelku pristane. (Ktovie, či žiaci vedia, že naša armáda vlastní aj jednu Zuzanu - tá však slúži na celkom iné účely a rozprava o nej patrí do úplne iného článku.)

Poslednou význačnou udalosťou bolo otvorenie nového športového a oddychového komplexu v areáli našej ZŠ, ktoré sa uskutočnilo štvrtého júna, v sobotu. Súčasťou komplexu sú športoviská určené na plážový volejbal a minifutbal, preliezačky pre žiakov prvého stupňa a altánok na vyučovanie počas teplých dní.

Na otvorenie boli pozvaní rodičia aj žiaci. V podstate sme si zopakovali športový deň, ale v „spoločenskejšom“ balení. Opäť nechýbali hry a súťaže, no tentokrát pribudlo aj posedenie pri guláši, ktoré naozaj spestrilo dopoludnie.

Foto: Renáta Truchlá

